

Alias

Μια συνεργασία των **Five Years** & Darling Pearls & Co

@Platforms Project NET 2021

2060BC / Carly / Colette / Denise Alves-Rodrigues / Itziar Bilbao Urrutia / Rolina E. Blok / Koenraad Claes / Leigh Clarke / Holly Crawford / Warren Garland / Marcia Beatriz Granero / Stewart Home / Marc Hulson / Esther Planas / Artemis Potamianou (Αρτεμης Ποταμιάνου) / Richard Mark Rawlins / Alex Schady / Lee Wells

Επιμέλεια από τους Rolina E. Blok, Alessandra Falbo & Marc Hulson

Μετάφραση: Νίκη Παπακωνσταντινοπούλου

Διαδικτυακά από τις 27 Μαΐου έως τις 10 Ιουνίου 2021

+

Vimeo on demand πρόγραμμα ειδικής προβολής φιλμ από τους 2060BC / Itziar Bilbao Urrutia / Warren Garland / Stewart Home / Alex Schady / Lee Wells

Συντονισμός συζήτησης μέσω Zoom και E&A από την Alessandra Falbo: “Unicorn vs Medusa / Art vs Porn: the same old story” με την Holly Crawford (καλλιτέχνη και ιστορικός τέχνης), Misha Mayfair (καλλιτέχνης, ηθοποιός ταινιών ερωτικού περιεχομένου και ακτιβίστρια), Itziar Bilbao Urrutia (καλλιτέχνης, πορνογράφος και ακτιβίστρια), Stewart Home (καλλιτέχνης, ιστορικός τέχνης και ακτιβιστής).

Συνδεθείτε στην συνάντηση μέσω Zoom στις 30 Μαΐου, 2021 05:00 MM Αθήνα / 03:00 MM Λονδίνο / 10:00 ΠΜ Νέα Υόρκη / 11.00 ΠΜ Σάο Πάολο / 04:00 MM Βρυξέλλες.

<https://us02web.zoom.us/j/81028408214> – Meeting ID: 810 2840 8214 !

Έκδοση προηγούμενης έκθεσης: : Four Thousand One Hundred & Eight Masks for One Imposter, του Paul O’Kane – διαθέσιμο ψηφιακά @ [Five Years](#) & σε συνεργασία με την IFAC Arts στο Artsy !

Για το Platforms Net 2021 Five Years and Darling Pearls & Co παρουσιάζουν την Alias (Ψευδυνμία), μια διεθνής ομαδική έκθεση που περιλαμβάνει καλλιτέχνες με έδρα τις ΗΠΑ, το Ηνωμένο Βασίλειο, τη Βραζιλία, την Ελλάδα και το Βέλγιο. Επιλεγμένοι από τους Rolina E. Blok, Alessandra Falbo και Marc Hulson, η Alias συνεχίζει μια συνομιλία σχετικά με τα μεταβαλλόμενα θέματα του εαυτού ως άλλου / άλλου ως εαυτού, που ξεκίνησε πέρυσι με την έκθεση και την έκδοση *masc | mask | masque* (μασκέ). Ενώ ο τίτλος της πρώτης έκθεσης στηρίχθηκε στη σημασιολογική και ομοφωνική σχέση μεταξύ των τριών λέξεων που τη συνθέτουν, αλληλένδετα θέματα απόκρυψης, μεταμφίεσης και ταυτότητας

φύλου, η Alias προκαλεί το alter ego(άλλο εαυτό) και την πολυπληθή του εκδήλωση στις πρακτικές των εμπλεκόμενων καλλιτεχνών.

Η Alias επεκτείνει επίσης θέματα που αναφέρονται στο Eaux d'Artifice (IFAC Athina 2019), μια επιλογή έργων που διερεύνησαν μετασχηματισμούς στις τρέχουσες αντιλήψεις των διασημοτήτων. Πολλά από τα έργα των τριών παραστάσεων έχουν κοινό *modus-operandi* (τρόπο λειτουργίας) που είναι ιεροτελεστικός ή τελετουργικός και εκτελούνται λειτουργικά ή / και σε πρώτο πρόσωπο.

Μια alias (ψευδωνυμία) είναι μια υποτιθέμενη ταυτότητα και η μεταμφίεση είναι μια μορφή μέσου. Μερικοί από τους καλλιτέχνες αυτής της ομάδας εξερευνούν προσεγγίσεις μεταξύ τέχνης και ζωής μέσω εφευρεθέντων ή εκχωρημένων προσωπικοτήτων. Άλλοι ανακρίνουν τα μέσα αναγνώρισης, παίζοντας με δείκτες ανώνυμης περιήγησης μέσω υλικών μεταμφιέσεων, μετατοπίσεων πλαισίου ή λεπτών πράξεων «αναδρομολόγησης». Μέσα από αυτές τις μετατοπίσεις είτε στους τομείς εντός του οποίου εγγράφεται το μέσο είτε στο ίδιο το μητρώο (τι καταγράφεται και κατά συνέπεια τον τρόπο που γίνεται αντιληπτό ή προσδιορισμένο), τα θέματα της έκθεσης εμπλέκονται σε πραγματικές δράσεις της ζωής, μεταξύ φανταστικών αφηγήσεων και διαφορετικών περιβαλλόντων.

1. “*Sleeping on Carl Andre*” (Από την Σειρά *Records from the Story of my Life*) -1976- τοποθετημένο κοντά στο παράθυρο όπου κάποιος μπορεί να δει την Εγκατάσταση (“*In Memory of Ophelia*”). Η Colette χρησιμοποιεί ένα διάσημο Μινιμαλιστικό γλυπτό του Carl Andre ως βάθρο της @ Akademie der Künste, Berlin. (Ακαδημία Τεχνών, Βερολίνο)© Colette.

2. Στο “*Justine and the Victorian Punks*” (Από την Σειρά *Records from the Story of my Life*) -1978 – Το συγκρότημα εικαστικής τέχνης *Justine and the Victorian Punks* ποζάρουν στην πρώτη τους εμφάνιση στο MoMA PS1 (Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης Νέας Υόρκης), Ιανουάριος 1978. © Colette.

Η σειρά “*Records from the Story of My Life*” ξεκίνησε επίσημα το Ιανουάριο, 1978. Αμέσως μετά την διοργάνωση του θανάτου της στο Whitney Museum (Μουσείο Γουίτνεϊ), η **Colette** αναστήθηκε ως “*Justine and the Victorian Punks*”, το πρώτο της συγκρότημα εικαστικής τέχνης, @Moma PS1(Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης Νέας Υόρκης). Η **Justine**, γνωστή και ως η επικεφαλής του οργανισμού Colette is Dead Co., ήταν μια εξέχουσα παρουσία στα μοντέρνα νυχτερινά κέντρα της Νέας Υόρκης της εποχής: The Mudd Club, Danceteria κ.λπ. Ήταν καθοριστικής σημασίας φέρνοντας την τέχνη στη νυχτερινή ζωή ενώ εισήγαγε μια «Νέα εμφάνιση» που συχνά οδήγησε τάσεις της μόδας. Κάθε πρόσωπο της είναι μια μούσα, που προσφέρει έμπνευση, μια νέα προοπτική και (πάντα) μια θετική στάση απέναντι σε οποιεσδήποτε προκλήσεις μπορεί να αντιμετωπίσουμε προσωπικά και συλλογικά.

Αυτή η συνεχιζόμενη σειρά περιλαμβάνει κομμάτια που έχουν φτιαχτεί πριν από το 78 με το όνομα γέννησης της Colette, καθώς και από όλα τα διαφορετικά ερμηνευτικά της πρόσωπα: Η Justine από την Colette is Dead Co. (Νέα Υόρκη; 1978-83), η Mata Hari & the Stolen Potatoes (Βερολίνο; 1984-1985), Countess Reichenbach (The Bavarian Adventure, 1986-1991), Olympia (House of Olympia, 1992-2000), Lumière (Laboratoire Lumière, 2001-2020) και Victoire (People of Victory, Δεκέμβριος 2020-τώρα) . [Γνωρίστε τους στην τρέχουσα σόλο έκθεση της εδώ <3](#). Ενώ η σειρά της new beginnings (νέα ξεκινήματα) την έκανε γνωστή ως “Art Pirate” (Πειρατή Τέχνης), τα ποιητικά έργα στο χώρο την έκαναν αναγνωρισμένη πρωτοπόρο της τέχνης της εγκατάστασης.

Σειρά καρτ-ποσταλ, αρχικά δημοσιευμένα το 1978 κατά τη διάρκεια της περιόδου Justine της καλλιτέχνη (NYC, 1978-83). Δημοσιεύθηκε από την Colette is Dead Co. (σειρά Reverse Pop – Η Justine ως επιχειρηματίας ... εκμεταλλεύτηκε την εικόνα του νεκρού καλλιτέχνη για εμπορικούς σκοπούς. Πρόκειται για μια ειδική έκδοση των 7 η καθεμιά, W / σχέδια, υπογραφή & ημερομηνία.

1. *Justine and the Victorian Punks (Σειρά Reverse Pop)*, Λιθογραφία όφσετ, 1978. © Colette.

2. *Let Them Eat Cake (Marie Antoinette au Petit Trianon – Σειρά Reverse Pop)*, Λιθογραφία όφσετ, 1977. © Colette.

3. *Clearance Sale (Σειρά Reverse Pop)*, Λιθογραφία όφσετ, 1977. © Colette.

4. *“Ragdoll”... Rizzoli’s “Fashion as Fantasy” (Σειρά Reverse Pop)*, Λιθογραφία όφσετ, 1975. © Colette.

Marcia Beatriz Granero, Jaque em Casa, Εκτύπωση Inkjet σε χαρτί αφίσας 200 γρ. &/ή Εκτύπωση C-Print, 2020.

Το JAQUE em CASA είναι μια συνεχιζόμενη σειρά της **Marcia Beatriz Granero**, η οποία αποτελείται από βιντεοκλήσεις μεταξύ της **Jaque Jolene**, του μερικώς αυτοβιογραφικού χαρακτήρα μυθοπλασίας της καλλιτέχνιδας και επιμελητών του έργου της. Ο χαρακτήρας της **Jaque**, γνωρίζουμε ότι, αντιπροσωπεύει μια σιωπηλή Βραζιλιάνικη κοινωνία. Η σιωπή της είναι και η κριτική της πατριαρχικής κοινωνίας της Βραζιλίας και μια συσκευή που χρησιμοποιεί για την έρευνα οικονομικών, πολιτικών και κοινωνικών δομών. Κάθε λέξη, κείμενο και φωνή που δόθηκε στη **Jaque Jolene** επεξεργάστηκαν από επιμελητές των έργων της. Σε φωτογραφίες, έργα τέχνης βίντεο και εγκαταστάσεις, το πρόσωπο εμφανίζεται ως διάσημο σε παραστατικές δράσεις καθώς επισκέπτεται ιστορικά κτίρια όπου ιδρύονται πολιτιστικά ιδρύματα. Σε αυτά τα κομμάτια η κινηματογραφική γλώσσα διερευνάται όχι για να υπονομεύσει τις πλάνες των κινηματογραφικών κατασκευών αλλά ως έναν λεπτό τρόπο έκφρασης των ευρημάτων της για το περιβάλλον της. Οι βιντεοκλήσεις και οι φωτογραφίες που αποτελούν μέρος του JAQUE em CASA πραγματοποιήθηκαν μεταξύ Μαΐου και Ιουνίου

2020, κατά τη διάρκεια της πανδημίας, ενώ η **Jaque** ήταν [& συνεχίζει] στην αυθόρμητη καραντίνα στο σπίτι της στο Σάο Πάολο της Βραζιλίας. [Διατίθενται δωρεάν στο λογαριασμό Instagram της καλλιτέχνης](#) ως τρόπος επικοινωνίας πιο άμεσα με τους θαυμαστές της στα κοινωνικά μέσα. Οι επιμελητές αυτής της περιόδου είναι οι **Priscila Arantes, Alessandra Falbo, Paula Braga, Jacqueline Melo e Laly Martín Sánchez**.

Marcia Beatriz Granero, Jaque Call's #1 / Jaque Chama #2 / Jaque Chama #3 / Jaque Chama #4 & Jaque Llama #5, Εκτυπώσεις από βαμβάκερό πανί, 2020.

Lee Wells, Critical Actors 2.11, 6'14", Μάρτιος 20, 2021

Critical Actors είναι ένας όρος που συνήθως δίνεται στους ακτιβιστές, πολιτικούς, διάσημους και καλλιτέχνες για την πολιτιστική τους επιρροή. Σήμερα, νέες ημιαισθαντικές τεχνητές νοημοσύνης αναλαμβάνουν έναν ακόμη πιο ανθρώπινο ρόλο. Προχωρούν γρήγορα και εξελίσσονται δημιουργώντας τις δικές τους γλώσσες, κοινότητες, νομισματικές ανταλλαγές, φιλοσοφία και προσωπικότητες. Από τα ανοιχτά πηγαία γνωστικά βαθιά νευρωνικά δίκτυα έως την ποπ αρτ (pop art) deepfake (πλαστές) προσομοιώσεις μας προσφέρουν μια παραισθησιογόνο άποψη ενός εγγύς μελλοντικού υπερμοντερνισμού.
«Το πραγματικό μεγαλείο της γενικής νοημοσύνης περιμένει ακόμα την επίθεσή μας.
... »- **Marvin Minsky**

#videoart #contemporaryart #artificialintelligence #gan #deepfake #hypermodern
#supermodern #neosituationist #hansonrobotics #davidlynch #criticalactors
#platformsproject2021 #ifacarts #ifacathina #darlingpearls

Warren Garland, *The Four Humours*, Από την Σειρά *Welcome To Baltia* , 2021

Blood-Sanguine, 2021 // 04'58"

Yellow Bile-Choleric, 2021 // 05'03"

Black Bile-Melancholia, 2021 // 04'28"

Phlegm-Phlegmatic, 2021 // 05'34"

Το *The Four Humours, Welcome To Baltia* (σειρά) αποτελείται από τέσσερα έργα τέχνης βίντεο από τη συνεχή σειρά *Welcome To Baltia* του Warren Garland. Κάθε βίντεο έργο τέχνης χρησιμοποιεί βιντεοσκοπημένο υλικό που συγκεντρώθηκε από το Διαδίκτυο για να εξερευνήσει παιχνιδιάρικα τα στοιχεία, φιλοσοφίες και θεραπείες που στηρίζουν τη θεωρία του χιουμορισμού και πώς αυτά επηρεάζουν το μυθολογικό νησί της Baltia κατά τη διάρκεια έκτακτης ανάγκης για την υγεία.

Το *Blood-Sanguine*, το *Yellow Bile-Choleric*, το *Black Bile-Melancholia* και το *Phlegm-Phlegmatic* ακολουθούν τη χρονολογική δομή του χιουμοραλισμού. Σε αυτό, τα βασικά στοιχεία του μοντέλου Empedocles (αέρας, φωτιά, γη, νερό) αντιστοιχούν σε εποχές, περιοχές σχηματισμού και σε προκύπτουσες ιδιοσυγκρασίες. Η σειρά εξετάζει την ψυχολογική προοπτική του χιούμορ που τιτλοφορείται κάθε ταινία, πώς αυτό ισχύει για τα τρέχοντα γεγονότα, την προβολή των ιδεαλιστικών ονείρων και την επιδίωξη μιας αντιληπτής ευτυχίας στο μέλλον. Αποδίδει τη σύγχρονη αναταραχή και την κοινωνική αναταραχή μας σε μια χιουμοριστική ανισορροπία που πλήττει την πολιτική του σώματος.

Η [συλλεκτική σειρά *The Four Humours, Welcome To Baltia*](#) συνοδεύει τη σειρά τέχνης βίντεο και την έκθεση [The Four Humours](#) του **Warren Garland** σε προβολή στον ιστότοπο της [Darling Pearls & Co](#) (Φεβρουάριος-Μάιος 2021).

Warren Garland, *Black Bile-Melancholia Sleep Eye Mask*, Εκτυπωμένη μεταξωτή μάσκα ματιών, 2021

2060BC : Koenraad Claes και Rolina E. Blok, *Pepi II's Sacrifice*, 09'49", 2021

Η σύντηξη των Koenraad Claes και Rolina E. Blok βρίσκεται σε μια κοινή γοητεία της ανθρώπινης κατάστασης τον 21ο αιώνα. Η εφήμερη ανάγκη της ψυχαγωγίας αλλάζει συνεχώς το μυαλό του κοινού και είναι ένα σημαντικό θέμα συζήτησης. Ο **Claes** εδρεύει στην Αμβέρσα και η **Blok** εδρεύει στο Λονδίνο, έχουν υποκινήσει έναν οπτικό διάλογο μέσω email, τηλεφώνου και ταχυδρομείου για να μιλήσουν για όλα όσα συναντούν.

Όχι πολύ μακριά, αλλά επίσης όχι αρκετά κοντά. Οι δύο καλλιτέχνες χωρίζονται από ένα σώμα νερού και χρόνου. Ως εκ τούτου, οι καλλιτέχνες πρέπει να καταβάλουν κάθε προσπάθεια για επικοινωνία, συνάντηση και δημιουργία.

Ανάλογα με το έργο **B** και **C** πάρτε το πρόσχημα μιας σειράς αλλαγών εγωισμού, όλες αυτές παραλλαγές των αρχικών τσαρλατάνων που έληξαν μια περίοδο αταξίας και χάους πριν από 4080 χρόνια.

2060BC : Koenraad Claes and Rolina E. Blok, *Pepi II's Sacrifice*, 2 ιερά φουλάρια and 2 μενταγιόν με μνήμη USB με υλικό βίντεο, 2021

Το *Pepi II's Sacrifice* είναι ένα συλλογικό έργο τέχνης που υλοποιήθηκε από τους **2060BC**. Το κομμάτι αποτελείται από δύο χειροποίητα μαντήλια, δύο μενταγιόν με μνήμη USB και ένα επεξηγηματικό έργο τέχνης με κινούμενη εικόνα.

Προϋπόθεση για την αγορά αυτού του έργου είναι ότι ο αγοραστής μοιράζεται το ήμισυ του έργου (ένα χειροποίητο κασκόλ και ένα μενταγιόν με μνήμη USB) με ένα άτομο κατ' επιλογή, αγαπητό στην ψυχή, και αποκαλύπτει και τις δύο ταυτότητές τους, ώστε να μπορούν να ενσωματωθούν το έργο τέχνης (Το *Pepi II* και οι **2060BC** μπορεί να τους καθοδηγήσει στο αιώνιο ταξίδι της συντροφικότητάς τους, άφθαρτο από τα όρια του χώρου και του χρόνου).

Μια έκδοση για κοινή χρήση από δύο.

2060BC : Koenraad Claes and Rolina E. Blok, *αλληλένδετη, εκτύπωση με λέιζερ intaglio σε γύψο*, 2021

Το ανασκαμμένο, περισυλλεγμένο και ευρεθέν - συνυφασμένο είναι ένα αντικείμενο που απεικονίζει τους **2060BC** σε μια μη αναγνωρίσιμη χρονική στιγμή. Το θραύσμα απεικονίζει τη γοητευμένη και αλληλένδετη συλλογική, ενώ προστατεύεται από το έργο τέχνης τους *Pepi II's Sacrifice*.

Denise Alves-Rodriguez, Parangolé de Faraday – V.Cz1, χειροποίητος μανδύας με ηλεκτρομαγνητική θωράκιση από μετάξι, βαμβάκι, σπιτικό αγώγιμο χρώμα και χάλκινο σύρμα, 2020

Ο *Parangolé de Faraday – V.Cz1* είναι ένας μανδύας κατασκευασμένος από χειροποίητο ύφασμα *Faraday* που «χρησιμοποιεί σύνθεση χαλκού και νικελίου για να επιτύχει μέση εξασθένιση 80dB-120dB από χαμηλά MHz μέχρι τα 40GHz. Αυτό είναι το ίδιο ύφασμα που χρησιμοποιείται από τους στρατιωτικούς και ερευνητές της εγκληματολογίας για να αποκλείσει όλα τα ασύρματα σήματα, όπως κινητό τηλέφωνο, WiFi, Bluetooth και GPS »και από ένα ευρύ κοινό που ενδιαφέρεται για τις προστατευτικές του ιδιότητες. Η λέξη "*Parangolé*" που αποτελεί μέρος του τίτλου του κομματιού αναφέρεται στη σειρά *Parangolés* του βραζιλιάνου καλλιτέχνη *Hélio Oiticica*. Από το 1964-79 η πρακτική του καλλιτέχνη αναπτύχθηκε (μέσω της μελέτης της Φαινομενολογίας) για να απελευθερώσει σταδιακά το χρώμα από το επίπεδο της εικόνας. Το χρώμα στη συνέχεια δόθηκε χωρική μορφή. Αυτά τα πειράματα ήταν μέρος αυτού που ονόμασε «κατοικήσιμοι πίνακες». Διαπραγματεύτηκε με τον κόσμο μέσω χορού, μια κίνηση που έσπασε την ιδέα του αντικειμένου της τέχνης. Το *Parangolé* είναι ένα ενεργό έργο τέχνης μόνο όταν χρησιμοποιείται. Ο μανδύας που κατασκευάζεται από την **Denise Alves-Rodrigues** επιτρέπει στις πληροφορίες κυμάτων να αγγίζουν ή να μην αγγίζουν τον φορέα της ανάλογα με την κίνηση. Πάνω από αυτό χορεύει με αυτό, επαναδιαπραγματευόμενη την ιδέα της ύπαρξης σε κλουβί μέσω χορού.

Holly Crawford, The Silence Drew Off, No Trespassers, κεντημένο μεταξωτό μαντήλι, 2021

«Λευκό κινεζικό μεταξωτό μαντήλι, χειροποίητα τελειωμένα άκρα, κέντημα χειρός και σύμβολα με διακοσμητικά κομμάτια από κεντημένα λουλούδια. Μικρά αρχικά κεντημένα με κόκκινο χρώμα στην κάτω δεξιά γωνία.

Μοναδική φορετή τέχνη, πρώτη σε αυτήν τη σειρά, που τελικά δεν είναι μόνιμη. Τίποτα δεν είναι μόνιμο. Το εφήμερο, το κείμενο που βρέθηκε, το συμμετοχικό και το συνεργατικό είναι στοιχεία στην πρακτική της *Crawford*. Αυτό το κομμάτι και άλλα σε αυτήν τη σειρά χρησιμοποιούν αρχαία τεχνική βελονιάς, που συνήθως θεωρείται γυναικεία, κομμάτι έργου.

Το κεντημένο κείμενο σε αυτό το κομμάτι αλλάζει το πλαίσιο και την έννοια του αρχικού κειμένου - μια ειδοποίηση που δημοσιεύτηκε σε ιδιωτική ιδιοκτησία - σε ζητήματα που είναι προσωπικής ιδιοκτησίας και με όρια. Αυτά τα ζητήματα αντηχούν και υπαινίσσονται το καλλιτεχνικό μου έργο *The Silence Drew Off, Laughing With Medusa*.

Το κείμενο προέρχεται από ένα λεύκωμα του 1906 που ανήκε στη γιαγιά μου που πέθανε όταν ο πατέρας μου ήταν 9. Κεντήματα, κεραμικά, παζλ και συμμετοχική ερμηνεία –περφορμανς χρησιμοποιούνται στη σειρά - *The Silence Drew Off, Remembrances* - που είναι μια επικείμενη εγκατάσταση σε μια προσπάθεια για να τεκμηριωθεί, να εμπλακεί και να φωτιστεί το εφήμερο υλικό από αυτό το λεύκωμα. Τι έσωσε και πώς αντανakλά αυτή την περίοδο και αντηχεί με τη δική μας; "– **Holly Crawford**, 2021

Holly Crawford, The Silence Drew Off, Laughing With Medusa 235, ακουαρέλα και χρωματιστά μολύβια σε 300γρ. αρχειακό χαρτί, 2020

Η συνεχιζόμενη σειρά της **Holly Crawford** *The Silence Drew Off, Laughing With Medusa* περιλαμβάνει πάνω από 200 πίνακες σε χαρτί που δημιουργήθηκαν με το σύμβολο της Μέδουσας (Medusa). Τα πορτρέτα γίνονται σε εύθραυστα μέσα - WC σε χαρτί - αλλά δεν είμαστε εύθραυστα πλάσματα ζάχαρης και μπαχαρικών. Η Μέδουσα δεν είναι ωραία! Ούτε ήσυχη. Ούτε ζάχαρη. Είναι μια όμορφη και με χαμόγελο παρουσία. Μια θνητή που βιάστηκε από έναν θεό και στη συνέχεια μετατράπηκε σε Γοργόν. Επιζεί ως μούσα, ένα σημάδι για ισχυρές γυναίκες και ένα σύμβολο για τη σημερινή μας εποχή. Είμαστε αυτή και αυτή είναι εμάς.

Κάθε WC διαθέτει ένα σχήμα γραμμάτων που, έμμεσα, καλεί έναν ή περισσότερους ανθρώπους που δεν έχουν φωνή. Η σειρά και επίσης μια εγκατάσταση που παράγεται μαζί της το 2019 παίρνει τον τίτλο της από ένα διάσημο απόσπασμα που βρέθηκε στο μοναδικό μυθιστόρημα της **Sylvia Plath** *The Bell Jar*. Η **Crawford** ενδιαφέρεται για το καθεστώς του ως *roman à clef* (έργο για την πραγματική ζωή) και τους τρόπους με τους οποίους ένα τέτοιο «αυτοβιογραφικό» έργο ταυτόχρονα κατηγορεί και εξαιρεί τις πραγματικές προσωπικότητες του κόσμου που απεικονίζονται σε αυτό από την ευθύνη για την αυτοκτονία της συγγραφέα λίγο μετά την πρώτη του δημοσίευσή το 1963 .

The Gift (Το δώρο): Αρκετά από τα έργα τέχνης της **Crawford** ασχολήθηκαν με το δώρο και την τέχνη. Δεδομένου του αντικειμένου αυτού του σώματος εργασίας - δύναμη, βιασμός, κακοποίηση και δολοφονία - η καλλιτέχνη δωρίζει το 25% κάθε πώλησης σε φιλανθρωπική οργάνωση που βοηθά άτομα που επιλέγονται από τον συλλέκτη. Οι δωρεές καταγράφονται.

Alex Schady, Modelling balloons 01 / Modelling balloons 02 / Modelling Balloons 03; ακουαρέλα σε χαρτί, 2021

Η κλίμακα από κάτι μπορεί συχνά να είναι δύσκολο να προσδιοριστεί. Το καταλαβαίνουμε συγκριτικά: ένα αντικείμενο μπορεί να φαίνεται πολύ μεγαλύτερο από ότι αν τοποθετηθεί δίπλα σε κάτι μικρό. Κατά την προβολή ταινιών, αυτή η αίσθηση σύγχυσης κλίμακας αυξάνεται. Βλέπουμε αντικείμενα στο επίπεδο μέρος της εικόνας και η απόσταση τους από την κάμερα δεν είναι πάντα καθαρή. Για τον θεατή, ένα φύλλο που πέφτει μπορεί να πάρει τεράστιες αναλογίες αν είναι αρκετά κοντά στον φακό.

Για την έκθεση Alias, ο **Schady** έκανε μια αυτοπροσωπογραφία του ως γίγαντα. Τον βλέπουμε να μαζεύει μια σειρά παιδιών και ήρεμα να τα καταβροχθίζει. Έχει μετατραπεί σε Κρόνο, ο οποίος, τρώγοντας το παιδί του, κάνει μια πράξη κανιβαλισμού στην οποία καταναλώνει τη δική του σάρκα και αίμα.

Ο γίγαντας φαίνεται απροσδιόριστα σε σύγκριση με το μέγεθος των παιδιών που τρέφεται. Υπάρχει επίσης μια ανισότητα μάζας, καθώς και κλίμακας, μεταξύ όγκρε (ogre) και βρέφους. Τα παιδιά, επίπεδες περικοπές χαρτιού από γυαλιστερά περιοδικά, αποκαλύπτουν τις περιορισμένες διαστάσεις τους καθώς διπλώνουν και κυρτώνουν ενώ καταπίνονται στο στόμα του καταναλωτή. Ένα τρισδιάστατο σώμα που καταναλώνει μια διοδιάστατη εικόνα άλλου, το αντικείμενο που καταναλώνει τη δική του εικόνα.

Αυτή η σχέση μεταξύ αντικειμένου και εικόνας αντικατοπτρίζεται στην ουράνια μορφή του Κρόνου. Η σφαίρα του πλανήτη τέμνεται από έναν κύκλο πετρωμάτων που περιστρέφονται γύρω από αυτόν. Η βαρύτητα κρατά τον δακτύλιο των συντριμμιών στη θέση του, παγιδεύοντας την πλανητική σφαίρα μέσα στα όρια του διοδιάστατου ξαδέλφου της: τον κύκλο. Η εικόνα και το αντικείμενο συνδέονται μεταξύ τους μέσω του χώρου και του χρόνου. Ο εαυτός και οι άλλοι εγγενώς συνδεδεμένοι αλλά χωρίζονται σε διαφορετικές διαστατές πραγματικότητες.

Alex Schady, Gargantuan, 13'25", 2021

Αρτεμής Ποταμιάνου, The Unknown Masterpiece: Madame Jacques-Louis Leblanc / The Unknown Masterpiece: François Clouet Christina of Denmark / The Unknown Masterpiece: Bella / The Unknown Masterpiece: Ekaterina Gagarina / The Unknown Masterpiece: Portrait of a Lady, Μεικτή Τεχνική, 2018

Ο τίτλος της σειράς “The Unknown Masterpiece” προέρχεται από το βιβλίο του Honoré de **Balzac** με το ίδιο όνομα: «The Unknown Masterpiece» (Το «άγνωστο αριστούργημα» (1831). Το έργο του **Balzac** περιγράφει μια συνάντηση μεταξύ των φανταστικών καλλιτεχνών **Frenhofer** και **Porbus** (με βάση τον πραγματικό ζωγράφο **Franz Pourbus**) καθώς και τον πραγματικό **Nicolas Poussin**. Παραδεχόμενος από τον ζωγράφο **Frenhofer**, ο **Poussin** επισκέπτεται τον

διακεκριμένο ζωγράφο **Porbus** στο στούντιο του. Στην προσπάθειά του για απόλυτη ομορφιά, ο γέρος ζωγράφος **Frenhofer** προσπαθεί να δημιουργήσει το απόλυτο αριστούργημα. Συνεχίζει να «βελτιώνει» τη ζωγραφική του για δέκα χρόνια, καταλήγοντας σε μια δυσανάγνωστη σύνθεση, καταστρέφοντας έτσι το έργο της ζωής του.

Οι δύο κεντρικοί χαρακτήρες της ιστορίας, ο μεγάλος κ. **Frenhofer** και ο νεαρός καλλιτέχνης **Poussin**, ήταν η έμπνευση και η αναφορά για πολλά δοκίμια για την τέχνη και τον ρόλο του καλλιτέχνη. Η απόλυτη αφοσίωση του **Frenhofer** στην τέχνη του ενέπνευσε τους **Cézanne, Picasso, Rilke** και πολλούς άλλους καλλιτέχνες. Ο **Paul Cézanne** ταυτίστηκε ιδιαίτερα μαζί του, λέγοντας κάποτε «Frenhofer, c'est moi» (είμαι ο **Frenhofer**). Το βιβλίο γοητεύει τον Πικάσο αρκετά για να κάνει την εικόνα του το 1921. Πράγματι, ταυτίστηκε με τον **Frenhofer** σε τέτοιο βαθμό που μετακόμισε στο Rue des Grands-Augustins στο Παρίσι, όπου βρίσκονταν το στούντιο του **Porbus**. Εκεί ο **Picasso** ζωγράφισε τη *Guernica* (Γκέρνικα). Στις συναντήσεις μεταξύ του **Frenhofer** και του **Poussin** υπάρχει ωστόσο ένας άλλος σημαντικός χαρακτήρας: ο εραστής του **Poussin**: **Gillette**. Ήταν η μούσα και η ανταλλαγή «αντικείμενο» μεταξύ των δύο καλλιτεχνών, μια τραγική φιγούρα που καθοριζόταν από τις αποφάσεις και τις επιλογές των ανδρών στην ιστορία.

Στη σειρά της Ποταμιανού “The Unknown Masterpiece”, διάσημα πορτρέτα γυναικών που έχουν κερδίσει μια θέση στην ιστορία της τέχνης για την αρετή τους (στη ζωγραφική) αποσυντίθενται και προσφέρουν έναν αρχικό «καμβά» που αναστρέφεται και αναδημιουργείται από κομμάτια πορτρέτων διάσημων οι άνδρες. Η σειρά αποτελεί ένα έντονο σχόλιο για τη θέση των γυναικών στην κοινωνία και τους «άνδρες» ρόλους που πρέπει να υιοθετήσουν. Η εικόνα που δημιουργήθηκε στο τέλος είναι μια εικόνα εφιάλτη, ένας «ερμαφρόδιτος», ένα τέρας «Frankenstein» που αποτελείται από «τέλεια» αναπόσπαστα μέρη.

Itziar Bilbao Urrutia, Wild Woman (Red) / The Hanged Woman (Red) / Sing Your Own Special Song (Red Woman); Πορφυρό μελάνι πάνω σε χειροποίητο Ιαπωνικό Washi Χαρτί, 2020-21

Τα *Sing Your Own Special Song (Red Woman)*, *Wild Woman (Red)* – (2020) – and *The Hanged Woman (Red)* – (2021) – είναι μέρος μιας περιστασιακής σειράς σχεδίων με μελάνι σε χειροποίητο χαρτί. Αυτά βασίζονται σε θέματα της προηγούμενης δουλειάς της, αλλά είναι εξαιρετικά χρωμένα για τη γενιά #metoo. 20 χρόνια μετά τις πρώτες εκδόσεις αυτών των γυναικείων χαρακτήρων, μισή γυναίκα, μισό τριχωτό θηρίο, τα άτομα της αγωνίστηκαν για την αυτονομία του σώματός τους με κόκκινα δόντια και νύχια και κέρδισαν.

Stewart Home and Itziar Bilbao Urrutia, Sexus Maleficarum (Προβολή), 2020

Το *Sexus Maleficarum (Προβολή)* από τον **Stewart Home** & την **Itziar Bilbao Urrutia** περιλαμβάνει δυο έργα τέχνης βίντεο από τον κάθε καλλιτέχνη τα οποία δημιούργησαν για την καλλιτεχνική έκθεση ίδιου τίτλου (13 Σεπτέμβριος– 13 Δεκέμβριος 2020/Darling Pearls & Co, Λονδίνο), με αναφορά στο *Malleus Maleficarum* του **Heinrich Kramer** (1η έκδοση το 1486). Η σειρά των έργων τέχνης στο σόου αποτελούνταν από τελείως φανταστικές τελετές με τη δύναμη να ευλογεί ή να εξάγει το καταραμένο δώρο μας.

Stewart Home, *Magic Art Money Launderer & Multi-Gym*, 05'28", 2020

Itziar Bilbao Urrutia, *Gin Broth Rhubarb Rhubarb Gin*, 05'21", 2020

Stewart Home, *Sweep Out Patriarchy With Kotadama*, 03'47", 2020

Itziar Bilbao Urrutia, *She Blesses The Land*, 05'22", 2020

Magic Art Money Launderer & Multi-Gym (2020) είναι μια χιουμοριστική ταινία στην οποία ο Stewart Home εξηγεί γιατί ένα σύνολο σιδερώστρας, δύο επίπεδων σίδερων και ενός καλαθιού πλυντηρίου που μετατρέπονται σε τέχνη αξίζει περίπου 10.000 £ λίρες. Η τέχνη αγοράζεται συχνά με σκοπό τη νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες, αλλά οι νέοι κανόνες σημαίνουν ότι όσοι αγοράζουν έργα αξίας 10.000 £ και άνω πρέπει τώρα να προσκομίσουν ταυτότητα πριν από την αγορά, προκειμένου να αποφευχθεί αυτό. Αυτό το έργο έχει τιμή μιας δεκάρας κάτω από την τιμή στην οποία πρέπει να παραχθεί το αναγνωριστικό και αποτελείται από αντικείμενα που ενδέχεται να συνδέονται με πατριαρχική στάση με γυναικεία οικιακή δουλειά. Εδώ μετατρέπονται μαγικά σε τέχνη που μπορεί να βοηθήσει στη συμβατικά πιο αρσενική αναζήτηση της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες και της απάτης. Στην κορυφή του οποίου μπορούν να αναπτυχθούν ως αυτοσχέδιο γυμναστήριο με τα επίπεδα σίδερα να γίνονται αλτήρες και το σιδερώστρα να είναι αυτοσχέδιο πάγκο βαρών. Και πάλι αυτό που μπορεί να θεωρηθεί ως γυναικεία οικιακά αντικείμενα εκτρέπονται σε ανδρικές εμμονές με μέγεθος σώματος και αύξηση μυών. Η ταινία γυρίστηκε εξ ολοκλήρου στην τοποθεσία στο Clapton (Λονδίνο).

Τα μη ιερά υγρά είναι το ενωτικό θέμα στο πράσινο και ροζ ταξίδι της **Itziar Bilbao Urrutia** στη γυναίκα ως μάγισσα. Στο *Gin Broth Rhubarb Rhubarb Gin* (2020) & στο *She Blesses The Land* (2020) αναδύεται από το σερφ, μισό ανθρώπινο, μισό τζιν. Οι ευλογίες της ρέουν γενναιόδωρα στη γη. Καλεί τους χθόνιους δαίμονες με την ιερή της επιγραφή - Ρουμπάρμπε! Ραβέντι! Τζιν ζωμό! Στην άνεση του Massive Gin

Palace της. Καταλήγει για να επικοινωνήσει με τον ποταμό του Κάτω Κόσμου. Γονατίζει στη σκιά των αιχμηρών παπουτσιών στίλετο της, γιατί είναι και η Maenad και η Αφροδίτη.

Μια σκούπα μαγικών μαγισσών που χρεώνεται από το **Stewart Home** για να σας βοηθήσει να τερματίσετε τον καπιταλισμό και τη διατομεακή καταπίεση που σχετίζεται με την οικονομία των εμπορευμάτων μας παρουσιάζεται στο Sweep Out Patriarchy With Kotadama (2020). Όπως επισημαίνει, κάθε σκούπα είναι μοναδική στο ότι ο καλλιτέχνης έχει χρησιμοποιήσει διαφορετικά ξόρκια και στρατηγικές για να το φορτίσει. Γυρισμένο εξ ολοκλήρου σε τοποθεσία στο Poplar (Λονδίνο), η ταινία δείχνει πώς η ιαπωνική πρακτική του Κοτοδάμα μπορεί να συνδυαστεί με πανκ μινιμαλισμό για τη χρήση ξόρκι και κατάρα για καταστροφή της πατριαρχίας. Αυτή είναι η γυναικεία πλευρά του αρσενικού Magic Art Money Launderer επειδή το φύλο δεν είναι πραγματικό αλλά βιώνεται ως πραγματικό λόγω του σεξισμού. Αν είσαι αρκετά άντρας για να είσαι γυναίκα, τότε είσαι αρκετά αδύνατος για να κάνεις το φύλο σου κατά βούληση. Οι πιο ισχυροί μάγοι ξεπερνούν τους άνδρες και τις γυναίκες και τελικά δεν είναι δυαδικοί. Η καταστροφή της αρρενωπότητας δεν απελευθερώνει μόνο τις γυναίκες, αλλά απελευθερώνει όλους!

Stewart Home, Charged Witches Broom To Sweep Out Patriarchy, Colonialism & Repression; Μια δέσμη από κλαδιά δεμένα σε ένα πόλο, 2020

*Rolina E. Blok, Sh*t 's on Fire Yo!, Ψηφιακή εκτύπωση πάνω σε χειροποίητα βελούδινα μπαλώματα, 2021*

THERE'S NO SMOKE WITHOUT A FIRE— είναι ένα σώμα εργασίας που εμφανίστηκε από το έτος 2020 · επηρεάζεται και εμπνέεται από την εκμετάλλευση της ανθρώπινης κατάστασης σε περιόδους αναταραχής. Αυτή η συνεχιζόμενη σειρά κατέχει τον τίτλο της για να προτείνει την επιστροφή στην έναρξη της τρέχουσας παγκόσμιας αδυναμίας μας. Η προηγούμενη σειρά της Blok, *'T IS ALL JUST SMOKE AND MIRRORS* «ΕΙΝΑΙ ΟΛΟ ΤΟΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΠΝΙΣΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΡΕΠΤΕΣ, καθοδηγείται από την έρευνα της μαγείας σε όλες τις πιθανές μορφές (δηλ. Σκηνή, χειραψία, μηχανική, αυτόματα, ψηφιακός θεϊσμός κ.λπ.). Πιο συγκεκριμένα, ο καλλιτέχνης διερεύνησε τη σχέση του με την οικειότητα, την ψυχαγωγία, την περίσσεια, την ευθραυστότητα, την απάτη και την τύχη. Το τρέχον σώμα εργασίας είναι η συνέχιση αυτής της έρευνας και η διεύρυνση των θεμάτων για να συμπεριλάβει τη βία, την απελπισία, την οργή, τα σκουπίδια, την ανικανότητα, τον τζόγο, τη μοναξιά και τον εθισμό.

Η μέθοδος είναι το αγγείο για να απεικονιστεί το μήνυμα. Η φυσική εκδήλωση του έργου καθοδηγείται από την προσέγγιση του καλλιτέχνη στη σύγχρονη χαρακτηριστική και όλα τα πιθανά αποτελέσματά του (δηλαδή εκτύπωση ως κινούμενη εικόνα).

«Υπάρχει μια συνεχής συνομιλία μεταξύ του ψηφιακού και του αναλόγου, μέσω του οποίου επιδιώκω την ερμηνεία του για το τι είναι η τυπογραφία» - **Rolina E. Blok.**

Βλέποντας ότι η μέθοδος της εκτύπωσης προέρχεται από την τεχνολογία, τα έργα εμπνέονται και καλύπτουν και τα δύο βασίλεια, και ως εκ τούτου τα συγχωνεύουν μέσω μεμονωμένων κομματιών, ταινιών, εγκαταστάσεων, εκδόσεων, δημοσιεύσεων, παραστάσεων, σειρών και συνεργατικών έργων.

Rolina E. Blok, untitled (NO KISSES ONLY BLOWING), Μαλλί, νύχια και τελάρο, 2020

Rolina E. Blok, ZODIAC x 3 (Taur), Ψηφιακή εκτύπωση σε βελούδο, καπιτονέ, πορσελάνη, γάτζοι και μαλλί, 2020

Koenraad Claes, 100 μαυρά and 100 λευκά άλογα, Λιθογραφίες στο χέρι πάνω σε Zerkall Buetten 270gr χαρτί, 2021

100 horses (cent bêtes) είναι ένα αρθρωτό χάρτινο γλυπτό κατασκευασμένο από 100 ορθογώνια σχισμένα στο χέρι, λευκά και μαύρα άλογα με το χέρι. Το κομμάτι έχει πολλές δυνατότητες προβολής (στρατηγικοί σχηματισμοί) που περιγράφονται σε ένα έγγραφο που συνοδεύει το έργο.

Το έργο (μια γιορτή μυθολογικών αλόγων) με τους διαφορετικούς τρόπους ανάπτυξής του μπορεί να λειτουργήσει ως προειδοποίηση, υποδοχή ή υπενθύμιση αντίστοιχα.

Esther Planas, The Daler Notebook; κείμενο, κολλάζ, περικοπή καρτ ποστάλ από το Βρετανικό Μουσείο - Λονδίνο, 1982 / εκτύπωση, 2021

«Μερικοί κύκλοι κλείνουν και άλλοι επιστρέφουν. Όχι τόσο για τους νεότερους λαούς, γιατί αυτό είναι το είδος της εμπειρίας που θα είχαν μόνο γιαγιάδες και παλιές θείες σαν κι εμένα. Ναι, κάποτε έζησα ως Καταλανός-Ισπανός, ο οποίος ένιωθε ντροπιασμένος που είμαι Ισπανός, με το βάρος της συνείδησης να έρχομαι από μια φασιστική, Φραγκιστική και οπισθοδρομική καθυστερημένη χώρα, όπου δεν ήμασταν Ευρωπαίοι ούτε στα όνειρα. Κάποιος θα αντιμετωπιστεί σαν σκατά στα σύνορα του Ηνωμένου Βασιλείου και θα του ζητηθεί να πάει σε ξεχωριστά δωμάτια και να τον εκφοβίσει από την αστυνομία των συνόρων, πρέπει να δείξει όλα τα είδη αποδείξεων, εισιτηρίων, αποδείξεων και ακόμη και έτσι, καταλήγουν να αποβληθούν από αυτό. Η ζωή ενός πολλά υποσχόμενου μαχαιριού χορευτή περνά από έλλειψη χρημάτων και έλλειψη «χαρτιών». Όχι ότι ήταν εκεί πλαίσιο για να φωνάξω και να διαμαρτυρηθώ για τον «ρατσισμό» και την ξενοφοβία από εκείνη τη χώρα σε εκείνες της χώρας μου. Στα χρόνια που το είχα βιώσει, ως 20χρονος το 1980, η Ισπανία ΔΕΝ ήταν μέρος της Ευρώπης και ΔΕΝ ήταν μέλος της κοινής αγοράς της ΕΕ. Ήταν η εμπειρία του αποκλεισμού για την οποία πολλοί καλλιτέχνες διαμαρτύρονται και κάνουν έργα τέχνης. Σε αυτήν την εικόνα του φορητού μου από τους χρόνους του Λονδίνου μπορείτε να δείτε πώς με τους διαισθητικούς και καλλιτεχνικούς μου τρόπους, έκανα μια χειρονομία, ένα οπτικό αστείο, ένα εννοιολογικό κομμάτι της Naïve art. Στην εικόνα, μπορείτε να δείτε πώς χρησιμοποίησα τη σελίδα του βιβλίου τέχνης-σημειωματάριου μου: Η φωτεινή κίτρινη κάρτα μετανάστευσης με Ja! Τζα! Ja !, σχετικά με το «πεπρωμένο» μου, τη μικρή εικόνα του εαυτού μου ως μαθητή χορού της δεκαετίας του '80, ως ονειροπόλος ηθοποιός. Την ίδια χρονιά, στο Λονδίνο, δέχτηκα επίθεση από ένα μάτσο Skinheads (ναι, λευκός supremacist ..) έπαιξαν με το καπέλο μου στην Κόρδοβα και εγώ, με τη χάρη του χορευτή, κατάφερα να ξεφύγω ακόμα και με ένα χαμόγελο μπροστά τους κατάχρηση. Αλλά τότε δεν υπήρχε κανένα πλαίσιο για να εκφράσω πόσο άσχημα μου φέρεται στο Ηνωμένο Βασίλειο και να κάνω ένα έργο τέχνης για αυτό. Απλώς έπρεπε να τα καταπιώ όλα, καθώς είχα καταπιεί τόση κακοποίηση στην πατρίδα μου από όλα τα είδη φασιστικών λαών, συμπεριλαμβανομένων των νέων Cristo Rey που επίσης μας απειλούσαν, λιγότερο φασιστικές ομάδες νέων λαών στη Βαρκελώνη. Η καριέρα μου ως χορεύτρια έσπασε πράγματι από τους σκληρούς νόμους μετανάστευσης του Ηνωμένου Βασιλείου, αλλά οφείλεται κυρίως στην έλλειψη χρημάτων της πολύ επισφαλούς οικογένειας χαμηλής μεσαίας τάξης, η οποία δεν υποστήριξε τη φαντασία μιας κόρης που σπουδάζει μια καριέρα χορού στο εξωτερικό. Ναι, προσπάθησα να βρω δουλειά, αλλά όλα πήγαιναν για το "Euro-Blancas" * (LOL *) από την Ιταλία που είχε τόσο πολύ "προνόμια" (Lol *) όσο κατέχουν Ευρωπαϊκό Διαβατήριο, όχι σαν εμένα, είχε μόνο ένα ντροπιαστικό φασιστικό ισπανικό. Και τώρα το στρίψιμο της μοίρας: Σαράντα χρόνια αργότερα, σήμερα, το Ηνωμένο Βασίλειο, ως μέρος του οποίου το πεπρωμένο της ζωής έκανε το δεύτερο σπίτι μου, θα σταματήσει να είναι ευρωπαϊκό, δείχνοντας έτσι πώς τίποτα δεν διαρκεί για πάντα, και πόσο λεπτό είναι οι ιστορίες της ιστορίας ως άκαμπτες η ουσιαστική αλήθεια είναι, αλλά, απλώς παραπλανητικά. Το έργο στην εικόνα έχει τίτλο: No Visa No UK No Passport No UK London 1982 "- **Esther Planas**, Δεκέμβριος 2020.

Esther Planas, No Visa No UK No Passport No UK London 1982, εκτύπωση, 2021

Esther Planas, Fin de Visa, Piccadilly Circus; εκτύπωση, 2021

Richard Mark Rawlins, Doh Beat Up; jeans, leather belt, cotton, elastic, used black plastic mannequin torso, 2014
Richard Mark Rawlins, Doh Beat Up; τζιν, δερμάτινη ζώνη, βαμβάκι, ελαστικό, μεταχειρισμένο μαύρο πλαστικό κορμό μανεκέν, 2014

Στη σειρά «Finding Black», ο Richard Mark Rawlins διερευνά «την ιδέα ότι ένα άτομο χρώματος δεν πρέπει να ορίζεται περνώντας» πολιτικές αναφορές, οι οποίες είναι συχνά στερεοτυπικές, ρατσιστικές και αναγωγικές." Όπως εξηγεί, «W.E.B. O Dubois επινόησε τον όρο «διπλή συνείδηση» για να περιγράψει τον αφρικανικό αμερικανικό αγώνα για να ισορροπήσει ότι είναι αφρικανικός και αμερικανός. Ως μαύρος από την Καραϊβική, κάνω μια τριπλή συνείδηση - ένα βασίζεται στο να είμαι Τρινιδάδιος με τις μεταποικιακές αποσκευές του, ένας άλλος οριοθετημένος από τα ταξικά δικαιώματα και ένας άλλος βασισμένος σε μια λαϊκιστική πολιτική και πολιτιστική ρύθμιση των μέσων. Στη διασταύρωση αυτής της τριπλής συνείδησης, το Finding Black τοποθετείται ως ανάκριση του προγραμματισμού μου για τη μαύρη ταυτότητα, με βάση την κατανάλωση λαϊκού πολιτισμού και μέσων, συμπεριλαμβανομένης της αμερικανικής και βρετανικής ταινίας, τηλεόρασης, κόμικς, λογοτεχνίας, soca, dancehall, μουσική hip-hop και τρέχουσες παγκόσμιες υποθέσεις. Είναι ένα φαινομενολογικό και συνεχές έργο. "

Richard Mark Rawlins, Nyctophobia / Repatriation / Reparation / Uhura / He saves everybody / Why all the black and forth? / Ali vs Superman 1978 / Loud Angry Negro / I am not a stereotype / Will you marry me?; (Από την σειρά FINDING BLACK), ακρυλικό, γραφίτης και τύπωμα σε καμβά, 2013-15

Leigh Clarke, HUMAN STAIN – Talk, 9'06", 2021

«Αυτή η σειρά έργων δημιουργήθηκε ως αντίδραση στα φαινόμενα της διαδικτυακής ντροπής στο ταραγμένο, όλο και πιο πολωμένο παγκόσμιο / πολιτικό περιβάλλον μας. Οι εικόνες είναι παραστάσεις περιστασιακών κλικ που αντικαθιστούν τη συζήτηση, την εκπαίδευση και τη συζήτηση με δημόσια ντροπή και ακύρωση - και των ανθρώπων που έχουν ντροπιασθεί άσκοπα χωρίς αποδεικτικά στοιχεία ή προσόντα.

Κατά τη διάρκεια του πρώτου κλειδώματος του HB 2020, οι ζωές και οι λόγοι μας μετακινήθηκαν εντελώς στο διαδίκτυο. Με περιορισμένη πρόσβαση σε εγκαταστάσεις στούντιο και μέσα εκτύπωσης, χρησιμοποίησα σφουγγάρια αυτοκινήτου, το δικό μου σωματικό βάρος και μελάνι λιθογραφίας.

Διάβασα ανώνυμες ιστοσελίδες που ντροπιάζω και φαντάστηκα τις αναρτήσεις σε εικονιστική μορφή μέσω των υπερβολικά τυπωμένων σημείων. Σκέφτηκα τις ενέργειές μου με διάφορους τρόπους: η σχολική παράδοση της ρίψης υγρών σφουγγαριών στους δασκάλους (επιστρέφοντας στα πιο απαίσια αποθέματα στην πλατεία της πόλης). την προοριζόμενη καθαριστική χρήση του σφουγγαριού για την αφαίρεση βρωμιάς · το σφουγγάρι ως απλό εργαλείο εκτύπωσης. το σφουγγάρι ως γρήγορος μαθητής. Σκέφτηκα τον χαρακτήρα Delphine Roux από το μυθιστόρημα Philip Roth «The Human Stain» - φαντάζομαι τη στιγμή που μετανιώνει για τη δική της πράξη ντροπής.

Αυτές οι εικόνες είναι φανταστικές, εικονιστικές συνειδητοποιήσεις ανώνυμων συρτών και ανθρώπων των οποίων η φήμη λεκιάστηκε από λεκέδες και δυσφήμιση. Σε αυτήν την εγκατάσταση μονογραφικών εκτυπώσεων, βρίσκονται σε μια ομάδα, επικοινωνούν μεταξύ τους, αντιμετωπίζουν ο ένας τον άλλο φυσικά και εργάζονται ομαδικά. Αυτή η διαδικασία επέτρεψε στον καλλιτέχνη να διαμορφώσει τις κρυφές και να συγκεντρώσει αντικρουόμενες φόρμες σε ένα στοχαστικό χώρο. "– **Leigh Clarke**

Leigh Clarke, HUMAN STAIN, Μονοτυπία σε σατέν Somerset 310γρ. χαρτί, 2021

Marc Hulson, Jigsaw Feeling; Λάδι σε καμβά, 2019

Οι πίνακες και τα σχέδια του **Marc Hulson** ερευνούν έναν κλειστό εικονογραφικό κόσμο - έναν ψυχο-συμβολικό χώρο στον οποίο μια σειρά από φιγούρες τόσο ανθρώπινου όσο και μη ανθρώπου διαδραματίζουν αβέβαιους ρόλους. Συχνά διαφορούμενες ως προς το φύλο, που καλύπτονται ή υπόκεινται σε φυσικές στρεβλώσεις και παραμορφώσεις, στοιχειώνουν μια εξάρθρωση σκηνή στα παρασκήνια. Τα πρόσφατα πορτραίτα του ξεκινούν απέναντι σε πίνακες αποπληθωρισμένων, αφαλατωμένων μπαλονιών σε μια μελαγχολική πυρά, οι ακατέργαστες προσεγγίσεις των εκφραστικών χαρακτηριστικών διπλασιάζονται για την παραπλανητική επιφάνεια της ίδιας της ζωγραφικής.

Marc Hulson, Design – Λάδι σε λινό, 2019 / Untitled (Blueprint) – Λάδι σε χαρτί, 2021

Η σειρά #underwear4men περιλαμβάνει: κατασκευασμένο κατά παραγγελία, 100% μετάξι, ανδρικό εσώρουχο ραμμένο εξ ολοκλήρου από το cam girl **Carly**· επεξεργασία εκδόσεων φωτογραφιών που συχνά απεικονίζουν ερωτικά παιχνίδια και ενδυμασία που είναι ενδεικτικά των κοινόχρηστων στροφών που ορίζουν υφάσματα και χρωματικές παλέτες) και τέλος, όπως στο παραπάνω κομμάτι, οι εκδόσεις φωτογραφιών των αγοραστών – όπως προβλήθηκαν από τον εαυτό τους και της έστειλαν.

Κάθε εσώρουχο παίρνει περίπου ένα μήνα για να ολοκληρωθεί και δύο εβδομάδες για αποστολή, οπότε για την τιμή των 600 \$ (πληρώνεται εκ των προτέρων), απαιτεί από τον πελάτη να υπογράψει επίσης μια φόρμα κυκλοφορίας μοντέλου. Οι ταυτότητές τους, καθώς και η δική της, είναι νομικά αποδεκτές να παραμείνουν ιδιωτικές. Επομένως, τα πρόσωπα δεν εμφανίζονται ποτέ σε φωτογραφίες αυτής της σειράς. Για περιπτώσεις κατά τις οποίες οι πελάτες δεν θέλουν να υπογράψουν φόρμες κυκλοφορίας μοντέλου ή να στείλουν φωτογραφίες τους, αλλά εξακολουθούν να θέλουν να αγοράσουν ένα φορετό κομμάτι, η προσαρμοσμένη τιμή των 1200 \$.

Η **Carly** είχε αυτήν την ιδέα καθώς έμαθε τα βασικά του ραιψίματος για να βοηθήσει μια καλλιτέχνη πολύ αγαπητή της κατά τη διάρκεια της πανδημίας. Στη συνέχεια, αγωνιζόταν επίσης να πουλήσει και να αποθηκεύσει έργα τέχνης, οπότε σκέφτηκε να προσφέρει στους πελάτες της μέσω του cam site (διαδικτυακή πλατφόρμα με χρήση βίντεο) κομμάτια που θα ήθελε να τους δει να φορούν και όλα πληρώθηκαν πριν από την παραγωγή.